

Voor altijd 15

Voor altijd 15

Marie-José Kuijpers

© 2019 M. Kuijpers/ Uitgeverij U2pi

Titel: Voor altijd 15

Auteur: Marie-José Kuijpers

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 90 8759 834 1

NUR: 749

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorgaande toestemming van de uitgever.

Voor altijd 15... onze Max

Ooit heeft een leraar tegen mij gezegd: “Wie schrijft die blijft”. Dat klopt, want door te schrijven kan je zaken beter onthouden en houd je het overzichtelijk. Ik was dus zo’n student die altijd samenvattingen schreef, iets wat de jeugd tegenwoordig bijna niet meer doet. Ik had ook een dagboek als jong meisje en schreef daar mijn geheimen in. Ik heb dat dagboek nu nog en wat was het leven lekker onnozel in die tijd. Ineens betrap ik mezelf erop dat ik aan het schrijven geslagen ben, ik schrijf over wat er gebeurt is en hoe ik me voel, over mijn gezin, mijn vrienden, mijn werk. Alles wat er veranderd is sinds 29 oktober 2016 heb ik beschreven. Eerst voor mijzelf om zo de chaos in mijn hoofd te ordenen, maar dan ook voor de ander, voor iedereen die het wil lezen, voor iedereen die Max kent, voor iedereen die een kind heeft verloren of te maken heeft gehad met groot verlies, om mensen te laten zien wat rouw met je doet. Nooit met de intentie daar verder iets mee te doen. Nu twee jaar verder sta ik dus op het punt mijn verhaal te publiceren. Heel veel mensen hebben tegen mij gezegd: “Je moet verder met schrijven, jouw verhaal betekent iets en laat mensen stil staan en relativeren.” Mijn verhaal...heb ik dan wat te vertellen... wie zit nu op mijn ellende te wachten?

Mijn ellende... laat ik eerst eens beginnen met me voorstellen. Ik ben Marie-José, mama van Job en Max. Tot 29 oktober 2016 een normaal gezin met een vader, moeder en twee zoons, een hond, een eigen huis, net nog geen stationwagen maar verder alles gewoon lekker burgerlijk. We zijn/waren een gewoon doorsneegezin. Ik ben werkzaam in zorg en verder was ik een

echte levensgenieter. Een dag niet gelachen, was een dag niet geleefd. Dat is heel lang mijn motto geweest. Mijn inmiddels ex-man werkte fulltime en de jongens zaten allebei op school, eentje op 6 atheneum en Max op 5 Gymnasium. We waren een gelukkig gezin, alles liep lekker en we genoten volop van het leven. Niets bijzonders dus, gewoon een standaardgezin in een dorp.

Vanaf 29 oktober 2016 is dat allemaal veranderd. Van een normaal gezin werden we de nachtmerrie van iedere ouder. Onze jongste Max kwam niet meer thuis na zijn eerste avondje op stap. Hij ging naar een halloweenfeest twee kilometer van ons huis vandaan met zijn vrienden en zijn prille vriendinnetje. In de nacht van 28 op 29 oktober 2016 is onze jongste zoon Max komen te overlijden, hij is verongelukt. Max heeft op het halloweenfeestje alcohol kunnen bestellen en kunnen drinken in een jeugdsoos, hij is hier zo dronken geworden dat hij letterlijk de weg is kwijtgeraakt en zo op de A2 terecht is gekomen, daar is hij aangereden.

Dus ja misschien heb ik wel een verhaal te vertellen, misschien heb ik wel iets om te delen. Mijn verhaal begint dus op 29 oktober 2016. Ik ga je meenemen naar die nacht, naar de dagen erna en na alles wat die nacht met ons leven heeft gedaan. Ik ga je vertellen over de rechtszaak, over de hele mallemlen waar we in hebben gezeten. Ook deel ik stukken uit mijn leven van voor die afschuwelijke nacht. Ik ga proberen je een beeld te geven van Max, laten zien wat rouw met een mens kan doen en wat rouw met de omgeving kan doen.

Nu vraag je je misschien waarom ik dit doe? Nou, zoals ik al aangaf, in eerste instantie voor mijzelf omdat schrijven mij een stuk overzicht geeft, het helpt mij om mijn gedachten te ordenen, verder hoop ik dat er mensen iets aan hebben, dat ze

er steun uit kunnen halen, maar ook een stuk bewustwording over wat alcohol met jongeren kan doen. Al red ik één leven met mijn verhaal dan is het niet voor niets geweest.

29 oktober 2016

Max

Het is rond 2:30 uur als je vader me wakker maakt met de mededeling dat jij niet thuis bent, je zou om 2.00 uur thuis zijn. Ik sta gelijk naast mijn bed en zeg dat we moeten gaan zoeken. Je vader is al vanaf 2:10 uur jou aan het proberen te bellen en aan het appen zonder resultaat. Ik trek snel wat kleren aan en sta met mijn telefoon en sleutel in de handen klaar om te gaan zoeken. We stappen mopperend in de auto, als jij dadelijk thuiskomt is het de eerste en de laatste keer geweest dat je naar een feest bent geweest. Ik ben ondertussen continu aan het bellen, maar helaas neem je steeds niet op. We rijden naar Guttecoven, we volgen de route die wij denken die je genomen hebt. Het dorp is uitgestorven, dus ook geen Max. Dan maar langs het huis van je vriendinnetje, je zal wel met haar mee zijn gegaan. Maar ook daar geen teken van leven. Dit is zo geen Max-actie. Jij bent altijd heel plichtsgetrouw en houdt je aan afspraken.

Snel naar huis rijden, misschien ben je via een andere weg naar huis gereden. Nog steeds geen gehoor op je telefoon. Thuis aangekomen geen teken van jou, nu begin ik toch wel ongerust te worden.

Ik probeer nogmaals te bellen en ja er neemt iemand op... ambulance broeder AZM: "Uw zoon is aangereden op de A2 en u moet uitgaan van de ergste situatie." Wat er verder gezegd wordt weet ik niet meer. In 1 seconde zakt de wereld onder mij helemaal in. Je vader neemt de telefoon over, we moeten

met spoed naar het AZM. Op dat moment handel ik op de automatische piloot, ik ren naar de auto, bel Catja, een vriendin die een straat verder woont, om te vragen of zij met spoed naar mijn huis wil komen om Job en Bono op te vangen. Mijn oudste....ik laat Job gewoon achter, denk niet eens een seconde na om hem mee te nemen.

Catja neemt gelukkig haar telefoon op, zegt dat ze er gelijk aan komt en wij rijden weg. Ik bel met Job die me weet te vertellen dat politie bij ons aan de deur staat en die willen hem meenemen naar het AZM. Ik krijg de politie aan de telefoon, die zijn niet blij dat wij het nieuws op deze manier te horen hebben gekregen. Op dat moment rijden wij langs de plek waar mijn zoon is aangereden, het onderzoek is nog in volle gang. Catja is inmiddels gearriveerd en ontfermd zich over Job. Zij en haar partner nemen Job mee naar het AZM.

Het moment dat we langs het vliegveld rijden heb ik het gevoel alsof al het leven uit mij gezogen wordt. Ik haal geen lucht meer en voel me letterlijk leeglopen. Dit was rond 4:10 uur, je bent rond 4:10 uur overleden.

Eindelijk zijn we bij het AZM. We rennen de spoedeisende hulp binnen, de deuren gaan open en daar staan vijf man om ons op te vangen. Op dat moment weet ik het, Max is er niet meer.

De arts probeert ons te vertellen wat er gebeurd is, maar ik hoor en zie niets meer.

We mogen even bij je... daar ligt mijn kind... mijn kanjer... mijn baby... alleen... dood. Je bent ontzettend bleek, maar wel nog warm... mijn Max. Ik ben in eerste instantie bang om binnen te lopen, ik wil dit niet zien, dit kan niet waar zijn. De broeder helpt me naar binnen, een blik en ik zie dat jij het bent,

je bent dood. Het enige wat ik vraag aan de doktoren is dat ze je terug moeten halen, ze moeten je wakker maken. Max, ik kan niet zonder jou.

Mijn wereld stort in, niets en niemand hoor en zie ik nog tot het moment dat Job binnenkomt.

Job mijn oudste....Job die op 1 minuut volwassen is geworden, die zijn broertje verloren is. Dit hoort en mag niet.

We moeten bij je weg, het lichaam wordt in beslag genomen en moet gezien worden door een forensisch arts. We mogen wachten in een kamertje. Ik ben rusteloos, ik moet bellen. Ik bel als eerste mijn zus geen gehoor, ik bel mijn moeder die neemt wel op en stort volledig in. Waarom bel ik ook mijn moeder? Zij kan helemaal niets voor ons doen en niemand kan haar opvangen. Ik bel Jessica, mijn nichtje, die neemt op, ze komt gelijk naar het AZM. Ik probeer weer heel veel mensen te bellen zonder gehoor. Uiteindelijk rond 6 uur krijg ik wat mensen aan de lijn. Anita, een andere vriendin, komt ook gelijk naar het AZM. Echt, nog nooit ben ik zo boos geweest en heb ik me zo kut gevoeld over het feit dat bijna niemand 's nachts de telefoon opneemt. Mijn zus Betty krijg ik uiteindelijk rond 7 uur aan de telefoon, bij het horen van haar stem stort ik weer in. Mijn zus hoor ik alleen maar huilen. We kunnen allebei geen woord zeggen. Ze geeft de telefoon aan haar man die in eerste instantie denkt dat het over mijn moeder gaat en pas in de gaten heeft dat jij bent als ik zeg: "Wat doet een jongen van 15 jaar op de autoweg?" Je voelt het verdriet, het ongeloof van beide kanten door de telefoon. Max is dood, ik heb weer het gevoel dat ik stik.

Ergens rond die tijd is de forensisch arts klaar en krijgen we een gesprek. Het enige wat ik nu nog weet van dat gesprek is

dat het lichaam vrijgegeven is en dat ze niet meer gereanimeerd hebben. Er is veel meer besproken, maar die dingen zijn blijven hangen.

De kinderarts vraagt of we willen dat er urine en bloed afgenomen mag worden om te onderzoeken op alcohol en drugs. Hier geven we toestemming voor. Ze gaan dit meteen doen en daarna mogen we eindelijk bij je, je bent weer van ons. Honderden vragen gaan door mijn hoofd: wat is er gebeurd, wat deed je op de autoweg, waarom heb je niet gebeld, we hadden je moeten halen.....we hadden je moeten halen.

Ik zit nog steeds volledig in shockmodus. Ik ben boos, verdrietig en snap er niets van. We zijn in het AZM, dat weet ik, Jessica, Catja en Anita en de meiden zijn er. Max is dood! Dat is een stomme grap, kom op nu heeft het wel lang genoeg geduurd. Het is geen grap, het is de werkelijkheid, mijn jongen is dood.

Vanaf het moment dat we weer bij je mogen ga ik over in overlevingsmodus. Er moet van alles geregeld worden, je moet naar huis.

Ik bel met Peusen, dat is de enige begrafenisondernemer die ik wil. Samen met de begrafenisonderneming bespreek ik wat ik wil, niet wetende dat dit misschien niet haalbaar was gezien de letsels die je had opgelopen. De uitvaartmedewerkster bespreekt wat zaken met de verpleging en geeft aan dat ze jou rond 9:30 uur naar Echt gaan vervoeren, ze belt ons als ze je ophalen.

Het is dan rond 8.00 uur. Oké eerste stap gezet en nu.... ik heb het gevoel dat ik stik en weg moet uit het ziekenhuis,

maar kan je toch niet alleen laten. Wat moet ik doen? Ik wil niet in het ziekenhuis blijven, maar weggaan is ook eigenlijk geen optie. Kijk Job, die moet hier weg, die is recht-op aan het kapotgaan. Iedereen zegt tegen mij dat het oké is, dat we echt naar huis kunnen. Maar wat als je wakker wordt en ik er niet ben? Ik kan je toch niet alleen laten, waar ga je heen, wat gaan ze doen? Na wel vier keer afscheid genomen te hebben en sorry gezegd te hebben, rijden we rond 8:45 uur naar huis. Je zal toch om 9:30 uur opgehaald worden. Helaas wordt dit veel later, waardoor ik me heel schuldig voel. Ik heb mijn kind alleen achtergelaten. Je moet in het ziekenhuis verzorgd worden, de letsels zijn zo heftig dat je niet vervoerd kan worden, hierdoor kun je pas rond 13.00 uur opgehaald worden.

En nu dan? Wat moeten we nu doen, mijn moedergevoel zegt dat ik naar jou moet, maar ik kan helemaal niets. Dan maar verder gaan bellen en regelen, werk laten bellen door iemand en zelf vrienden en familie gaan bellen. Ik ben moe, ik ben rusteloos, ik wil slaan, schreeuwen, iets, ik wil Max. In ons huis is het een komen en gaan van vrienden. Iedereen is aangeslagen en probeert iets te doen, zich nuttig te maken, maar niets helpt. Ik zie ze wel, maar weet even niet wie er allemaal zijn. Ik wil dat iedereen weggaat, ohh nee blijf, laat me niet alleen. Vraag me niet hoe ik die uren door ben gekomen, want ik weet het niet. Kleren uitzoeken, wat moet Max aan? Samen met Jessica ga ik naar boven, naar zijn kamer. Ik stort volledig in en barst in tranen uit op zijn bed. Jessica is radeloos, wat moet ze doen, wat kan ze doen? Ik kies de kleren voor Max uit, zijn Batman-sokken en -boxershort dat moet, Max was een echte Batman-fan. Zijn nieuwe skinny jeans en zijn rood/zwart geruite overhemd, dit zou hij eigenlijk naar de bruiloft van zijn nichtje aandoen.

Nu word je er in opgebaard. Jessica strijkt de kleren en ik, ik zit in mijn eigen cocoontje.

Eindelijk het verlossende telefoontje, je bent onderweg naar Echt en wij kunnen komen om te helpen met de laatste zorg te verlenen. Je vader en ik hebben samen je verder aangekleed in de kleren die we hebben uitgezocht. Dan het gesprek: kan je naar huis? De voorkeur van de begrafenisondernemer is om je daar te houden, zeker nog 24 uur, gezien de letsels is dat het beste, maar dat kan ik niet. Jij moet naar huis. Gelukkig krijgen we alle medewerking en hulp en zetten ze alles op alles om je rond 17.00 uur naar huis te brengen. Snel naar huis bellen. Max komt er aan, maak het plekje in de kamer leeg en waarschuw de burens. Max komt naar huis. Wel wordt mij gelijk duidelijk gemaakt dat ze dit echt per dag moeten bekijken en dat de kans heel groot is dat je alsnog terug naar de begrafenisonderneming moet. Maar voor mij is iedere dag er eentje, dus ik ben hier al heel dankbaar voor. Jij hebt een mooi plekje in de woonkamer waar je de hele week staat, ja de hele week....mijn kanjer houdt het zeven dagen vol, dit heeft niemand verwacht.

Die eerste avond is onwerkelijk, ik kan me nu niet veel meer herinneren. Ik weet dat we in een horrorfilm zijn terechtgekomen en ik geen idee heb wat er verder gaat gebeuren.

Onze lieve vrienden zijn bij ons, vangen ons op, troosten ons, huilen met ons en zoeken naar woorden, maar niemand weet eigenlijk wat ze moeten doen.

Uiteindelijk ga ik met een temazepam twee uurtjes slapen en daarna begint de horrorfilm opnieuw.

Alle vragen zijn nog steeds onbeantwoord en het schuldgevoel neemt toe. Ik loop naar beneden en daar lig jij, je hoort in je

bed te liggen. Bono heeft al zijn speeltjes om je heen gelegd en kijkt je vragend aan, hij komt bij mij zitten, troost en huilt samen met mij. Hoe kan dit nou, gisteren was alles nog gewoon en nu, nu lig jij hier opgebaard in onze woonkamer.

Dag 2

Je bent nog steeds dood, het is geen nachtmerrie, niemand die zegt: “Grapje”. Hoe moet ik nu verder, hoe kan dit, dit mag toch niet?

De politie heeft contact met ons opgenomen en wil graag met ons komen praten, dit is de eerste kennismaking met de politie. Vraag me niet meer wat ze allemaal hebben gevraagd of hebben gezegd, ik weet het niet meer. Wat ik wel weet is dat dit niet klopt, dit is geen Max-actie. Jij doet dit soort dingen niet. Zelfmoord? Nee dat kan toch niet, zou je vriendinnetje het uitgemaakt hebben? Ja, jij had net een vriendinnetje en is dat je te veel geworden? Waar is je fiets? Hoe ben je op de autoweg gekomen? Met wie was je? Op deze vragen heeft op niemand nog een antwoord. De politie doet alles om daar achter te komen. Uiteindelijk wordt je fiets gevonden bij het tankstation Swentibold, daar ben je onder het prikkeldraad gekropen en de snelweg opgelopen. Ook is duidelijk dat er alcohol in het spel was. Maar meer nog niet. De politie gaat alle kinderen die daar met jou zijn geweest verhoren om zo proberen erachter te komen wat er is gebeurd. Je fiets en telefoon zijn in beslag genomen door de politie, ook je schoen die op de autoweg lag is in beslag genomen, die schoen blijkt later het beeld van jou te zijn voor de media.

Ik voel me zo leeg, boos, machteloos. Hoe kan dit, ons leven staat in een klap op z'n kop, dit hoort niet.

Inmiddels is het een komen en gaan van mensen in ons huis, familie en vrienden willen allemaal afscheid van jou komen nemen en er vooral zijn voor ons.

Dit gaat volledig langs mij heen. Ook staat social media vol

met reacties op de berichten van Limburg. Afschuwelijk wat mensen allemaal schrijven. Hoe durven ze, waar halen ze het lef vandaan om zo te oordelen? Dit maakt me alleen maar nog bozer. Ik weet dat het heel dom is om die zaken te lezen, maar geloof me, als je niet kan slapen en ziet dat er weer een bericht is gepost ga je lezen. Veel van die berichten zorgen er echt voor dat ik me nog slechter voel. Gelukkig zijn er ook veel lieve berichten. Onze lieve vrienden en familie helpen ons iedere dag door kleine dingen uit handen te nemen zoals koken, poetsen enz. en er gewoon te zijn voor ons 24/7.

De dagen die volgen zijn gevuld met politiebezoeken, heel veel kaarten en bezoeken van vrienden, familie en scholieren.

Alle klasgenootjes en nog meer scholieren komen afscheid nemen, dit is zo mooi, maar ook zo zwaar. We hebben de deksel van de kist in de woonkamer staan zodat iedereen een persoonlijke boodschap op de deksel kan zetten, nou hier heeft de jeugd een geweldig kunstwerk van gemaakt. De leukste verhalen over jou horen we, van je fascinatie voor piemels tot aan je eerste kus, alles wordt besproken. Je vrienden, wat een geweldig groepje is het, steunen en helpen ons de eerste dagen ontzettend. Samen met een lach en een traan.

Zo komen we er achter, dat je samen met je beste vriend Jesse een fascinatie had voor penissen. Jullie tekenden ze overal op en Max was toch wel de beste piemeltekenaar van Trevi. We hadden in je nachtkastje een houten piemelsleutelhanger gevonden waarvan wij niet begrepen wat je daarmee moest. Door een verhaal van je beste vriend wordt het ons duidelijk. Hij was mee met de Italiëreis en had een souvenir voor Max meegenomen, je begrijpt het al een piemel. Nu weten wij voor wie de houten piemel in het nachtkastje is. Je had deze voor hem gekocht in Griekenland. Deze geven we aan Jesse en de piemel uit

Italië gaat mee de kist in zodat die altijd bij je zal blijven. Ook horen we heel veel leuke uitspraken van jou, zeker uit de reis naar Griekenland komen veel uitspraken, de mooiste is toch wel: “Is dat de Akropolis?” Dat vroeg je op elke berg. “Waarom bel je me”, “No girls allowed”, zijn typische uitspraken van jou. De leukste foto’s hebben we van je vrienden gekregen, hier zijn we zo dankbaar voor. Trevianum heeft vanaf dag 1 zo’n hulp en steun geboden, daar zijn we zo dankbaar voor.

Dan moet je ineens een afscheidsdienst van je zoon gaan regelen. Dit gaat nergens over, ik was bezig met jouw sweet sixteen en ineens moet ik een afscheid gaan regelen, dit kan en mag niet.

Maar goed, je moet wel een geweldig afscheid krijgen en daar ga ik voor zorgen.

Teksten schrijven. Waar moet je beginnen, wat moet ik schrijven? Muziek uitzoeken, welke muziek kies je voor een uitvaart van je kind? Uiteindelijk zoeken we een paar nummers uit. Foto’s uitzoeken, dit heb ik samen met je vader en Job gedaan. Bloemen uitzoeken, kist uitzoeken alles om het zo mooi mogelijk te maken. Mooi mogelijk maken....het gaat nergens over, er is niets moois aan. Ik hoor geen begrafenis te zittingen regelen, ik hoor gewoon te genieten van mijn twee jongens, dit hoort niet... Zaal uitzoeken, want zoveel mensen passen niet, zoveel mensen? Komen er dan zoveel mensen, ik heb echt geen benul van alles we aan het doen zijn en nog gedaan moet worden. Gelukkig heeft de begrafenisondernemer al voorwerk gedaan en het gemeenschapshuis in Born is de geschikte plaats. Ik moet alles zelf regelen, zien en beoordelen, niets mag zonder mijn toestemming, hoezo controlefreak? Gelukkig begrijpt onze begrafenisondernemer dit heel goed en betreft me bij alles.

De rouwkaarten zijn klaar en moeten verstuurd worden, zelfs dat doe ik zelf. Achteraf natuurlijk niet zo slim om deze in de buurtsupermarkt waar ook de post zit af te gaan geven. Bij binnenkomst roept gelijk al iemand: “Marie-José, Marie-José, wat is er gebeurd? Hoe gaat het nou met jullie?” Het enige wat ik denk is: laat mij. Gelukkig voelt de medewerkster dit feilloos aan en helpt mij gelijk. Zo zie je maar, sommige dingen moet je gewoon niet zelf willen doen.

Tussen al dat geregeld door heb je natuurlijk ook nog de pers. L1 doet via Facebook een verzoek voor ons verhaal. Ongelooflijk dat de pers je dan niet eens met rust kan laten, wat een rioolratten.

Dan krijgen we op dag drie - althans ik denk op dag drie - het telefoontje van de kinderarts met de uitslagen van de urine- en bloedtest. Er w zijn geen amfitamine of andere drugs in je bloed gevonden, maar wel 1,5 promille alcohol....dit is erg veel..... dit is absurd veel voor een jongen van 15 jaar....dit is absurd veel voor onze Max. Je had nog nooit zo veel alcohol gedronken, je was nog nooit op stap geweest....dit kan en mag niet. Ook horen we van de jeugd dat hier over de vloer komt dat dit normaal is in deze jeugdsoos, waar jij die bewuste avond was. Jeugd nog jonger dan jij kan hier bier en shotjes kopen. Wat zijn wij naief geweest...je ging met je vriendinnetje naar een halloweenfeestje in een jeugdsoos in Guttecoven....hier wordt toch geen alcohol verkocht aan jongeren? Hier is toch toezicht? Een dorpje 2,2 km van ons huis vandaan...

Mijn boosheid groeit en groeit...mijn Max.....hoe kan dit..... hier is iemand verantwoordelijk voor en dat is niet Max....er gaat iemand voor hangen. Gelijk komen weer de vragen: waarom heb je ons niet gebeld....waarom zijn we je niet gaan halen....pffff ik word gek. Het feit dat ik niet slaap en je iedere

nacht minimaal drie keer onder de auto komt in mijn droom maakt het allemaal niet makkelijker.

De dienst hebben we mooi in elkaar gezet. Sonja en Jessica en Catja lezen twee gedichten die we uitkozen, de begrafenisondernemer leest ons verhaal en ook de muziek klopt. Ook is er voor 100 ballonnen gezorgd. Alles is geregeld.

Ineens is het donderdagavond 3 november 20:30 uur, mijn telefoon gaat. De uitvaartmedewerkster belt, ik weet waarvoor. Ik hang op en heb weer het gevoel dat ik stik, iedereen aan de tafels is acuut stil en kijkt mij verschrikt aan. De stekker moet uit de koeling ... de stekker moet eruit... nee, dat mag niet... dat kan niet... blijf ervan af. Ik raak in paniek.....ik haal geen lucht....neeee.....naar buiten, ik moet naar buiten.....Betty helpt me te ademen en zorgt ervoor dat ik niet instort....

Je vader heeft de stekker eruit gehaald. Hoe kan hij dat doen, waarom doet hij dat? Je moet gewoon zo blijven liggen, daar mag niets of niemand aan komen. Dit was het zwaarste moment van de hele week, ik had het gevoel dat we je van de beademing afhaalden, zo bizar, zoveel pijn, onmenselijk. Wat er eigenlijk gebeurt is dat ik de eerste stap moet zetten, stap 1 van het afschuwelijke afscheid. Er volgen nog heel veel stappen. Die nacht bedenk ik me dat ik je misschien kon inladen in de auto en dan wegrijden met z'n tweeën gewoon weg van alles en iedereen. Oh kerel, wat had ik dat graag gedaan samen weg, waar ook naartoe, maar vooral samen. Dit was onze laatste nacht samen, de laatste keer door jouw haren wrijven, jouw hand vastpakken. Wordt wakker Max, wordt wakker, kom gewoon terug. Ik kan en wil je niet loslaten.